hột quẹt Zippo làm kỷ niệm.

Tôi vẫn còn nhớ lời bạn già năm xưa nhắn nhủ. Thế mà khi trở về vào tháng 2 năm 1975, khi đến tìm Tòng (cây xăng Shell đường Lê Văn Duyệt), bố hắn bảo rằng:

- không thấy nó trở về sau năm 1975...

Tôi cầm món quà định tặng cho Tòng mà lòng ngậm ngùi, sau nầy giữ lại cho chính mình mà ngỡ như món quà kia chính Tòng đã tặng cho tôi vậy.

Tôi và Trần Văn Lợi (Guitarist), Nguyễn Thanh Minh (Minh Mỏ Cày). Ba thằng nằm dưới trướng của ông thần Ortiz. Ông thần nầy dạy T41 ở Hondo, tánh rất cao bồi. Có lẽ lạnh cẳng nên Ortiz chỉ vớt một hoặc hai khóa sinh, còn lại bỏ rơi rớt chẳng ngại. Tôi nằm trong số bị đánh rớt vì đã không solo sau 20 giờ huấn luyện. Khóa nầy lên Shappard nhập vào khóa 7504. Tôi có biệt danh là "Thằng Tân bay từ trong Board bay ra".

Tôi bị đánh rớt và coi như ra hội đồng kỷ luật chờ ngày về nước. Ôi buồn 5 phút.

Đang đứng tần ngần ngoài lan can trường bay sau khi phi vụ bị suspend, vì ông thần Ortiz không thả solo theo thời gian ấn định, một tay Đại Úy tên Marc Marchessault trong trường bay, ít có SVSQ nào biết nhiều về tay nầy, đi ngang và hỏi tôi, sao thấy buồn quá vậy. Tôi bảo, thôi có lẽ đời bay bổng đến đây là chấm dứt. Ông ta hứa rằng:

- Nếu ra Board, không nên ký vào giấy chấp nhận của Hội Đồng thì ông ta sẽ giúp tôi bay trở lại, (sau nầy tôi dùng first name của ông làm tên mình đến bây giờ).

Một lần nữa tôi lang thang, lần nầy không phải là chợ Sài Gòn mà Winns thuộc San Antonio, Texas. Captain Marchessault tới tận shopping tìm tôi và bảo rằng: "Vì tôi không ký vào quyết định của Board nên tôi được phép đứng ngoài vòng kềm tỏa, kể cả Sĩ Quan Việt Nam mình không làm gì được tôi". Dạo đó Thiếu Tá Duy có mặt trong phiên xử của tôi. Ông Duy rất khó chịu vì tôi từ chối ký tên. Định hăm dọa phạt nặng vì cho rằng tôi bất tuân, tức là vô kỷ luật. Nhưng ông không biết vì tôi có Marschessault đã back up.

Tôi được đi xe riêng với Marschessault, ông dàn xếp tôi thêm 3 rides nữa và hứa thả solo. Trời ơi! Cuộc đời sinh viên sĩ quan phi hành chỉ chờ đến giây phút nầy thôi. Thả solo thì mới sống trong làng bay, không solo thì coi như xù cả cuộc đời.

Sau 3 rides, ông cho máy bay vào ramp, bơm thêm xăng và đưa cho tôi thêm cái flight guide. Cẩn thận kéo ghế ra phía sau, buộc seat belt vào ghế không bên phải và bảo rằng:

- Mầy đi đi, chúc may mắn. Nếu 30 phút sau mầy trở lại thì tao có thêm thằng bạn, nếu mầy đi luôn thì tao mất thằng học trò....

Tôi théc méc hỏi tại sao... ông không trả lời, lặng lẽ tiễn tôi taxi ra phi đạo.

Bây giờ là giờ thứ 25. Cuộc đời phi hành xét ra cũng huy hoàng đó nhưng có ai biết được những lúc cô đơn như thế nầy, biết ngỏ cùng ai. Lòng vui tràn đầy hạnh phúc nhưng vẫn lo sợ. Không biết mình có làm vừa lòng con chim sắt nầy không? Không biết không gian có đãi ngộ mình không? Không biết mình chọn mây trời là chuyện số phần hay là nghiệp dĩ. Thôi thì hãy làm công việc mà bao nhiêu chàng trai miền Nam tuổi đôi mươi thuở bấy giờ mơ ước...mà chính mình cũng từng mơ ước. Hãy ráng sống với mây trời một lần xem sao. Bây giờ, trên không một mình ta... Trời ơi! Sao tui oai quá vậy nè... Người yêu ơi! Anh đang làm người hùng nè em ơi! Không biết rồi đây, vài mươi phút nữa anh sẽ trở lại "in one piece" hay đây là lần đầu nếm mùi không gian, cũng là lần cuối cùng giã từ không gian, cái mà mình yêu quý nhất đời, tợ như giấc mộng đẹp...

Kéo qua, kéo lại cái sừng trâu thử hướng gió, nhìn đằng xa, phía trước phi đạo thẳng băng, gió hiu hiu, ngọn wind sock lững lờ như gà chết. Thì ra đó là thời tiết lý tưởng nhất của mấy chàng solo. Tống hết gas, mặt đất dâng cao... dâng cao... rồi không còn nhìn thấy phi đạo nữa. Lòng bối rối như lần đầu ngồi cạnh người yêu ở bãi biển Nha Trang. Không biết phải làm gì. Ngồi gần nàng mà tim hồi hộp, xa nàng thì buồn thảm, đời người mâu thuẫn, thật là những chuyện ngớ ngẩn, xa thì mong chờ, gần thì hồi hộp, run sợ. Bây giờ sao không dám tỏ tình với người đẹp T41... Những động tác trên không đã được học thuộc từ lâu rồi. Tôi lăng xăng như cái máy, không còn một khoảnh khắc mơ màng nào khác nữa.